

Vigilar a consciència

La direcció general de Policia va enviar, a primers de novembre, una circular a cada una de les comissaries provincials, exposant les característiques que han de tenir els agents destinats a la vigilància dels Jocs Olímpics del 1992. El Ministeri de l'Interior recalrava que "seran reclutats, preferentment, els policies que tinguin una bona disposició envers Catalunya".

Es podria deduir que aquesta "bona disposició" no és indisculpable dins el cos, perquè Interior demanava d'entrada que li fos tramesa una llista nominal de tots els funcionaris que reuneixin aquesta característica. Una cosa que no deixa de ser xocant, perquè en principi caldria suposar que la policia estatal (així, considerada en bloc) no

ha de tenir aversions ni preferències per motius de peculiaritats històriques. Però es veu que no és tan senzill com sembla a primera vista, i el fet de seleccionar els quinze o vint-mil membres de les Forces de Seguretat que hauran de ser mobilitzats és una qüestió delicada.

Se'n informa que els aspirants seran sotmesos a entrevistes personals, per assegurar una bona tria. És una notícia que omple d'estupor, perquè centrar-la en un esdeveniment temporal, que només durarà uns quants dies, és fer escandalosament curt. La intenció que traspua fa pensar —i ja hi ha qui s'ho temia— que aquesta bona disposició envers Catalunya no és exigida de manera permanent.

La direcció general de la Policia considerarà també, com a

punt favorable, que els aspirant dominin algun idioma, sense fer cap referència específica al català. La circular esmentada diu que ni la "bona disposició" ni el coneixement d'idiomes són condicions imprescindibles, perquè es tracta de matèries "excessivament excloents".

El que si que s'exigirà als candidats és una bona presència física, una edat inferior als quaranta-cinc anys i un historial professional satisfactori. I a qui deu haver de satisfer un bon historial policíac?

En resum (i que consti que n'existeixen sospites), ser una nació sense estat és un mal negoci. Es com viure de rellogat en casa pròpia.

Pere Calders